

หนังสือขายดีตลอดกาล
ของ New York Times

The Five People
You Meet in Heaven

คน 5 คนที่คุณพบบนสวรรค์

SE-ED

inspiration starts here

Mitch Albom

ผู้เขียนหนังสือ Tuesdays with Morrie
วรรณกรรม วงษ์ฉัตร แปล

SE-ED

inspiration starts here

The Five People You Meet in Heaven

คน 5 คนที่คุณพบบนสวรรค์

Mitch Albom

ผู้เขียนหนังสือ Tuesdays with Morrie

วรรณภา วงษ์ฉัตร แปล

SE-ED

inspiration starts here

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ (รวม e-book และสินค้าที่น่าสนใจ) ได้เร็ว ง่ายขึ้น

• บน PC และ Notebook ที่ www.se-ed.com

• สำหรับ Smartphone และ Tablet ทุกยี่ห้อ ที่ <http://m.se-ed.com>

(ผ่าน browser เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วทำ Bookmark บนจอ Home จะใช้งานได้เหมือน App ทุกประการ)

หรือติดตั้ง SE-ED Application ได้จาก Play Store บน Android หรือจาก App Store บน iOS

The Five People You Meet in Heaven

คน 5 คนที่คุณพบบนสวรรค์

ผู้เขียน : Mitch Albom

ผู้แปล : วรธนา วงษ์จักร

ราคา 169 บาท

Fika Publishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) พ.ศ. 2566
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ หรือกระทำการอื่นใด
โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใด ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท
หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากได้รับอนุญาต

All rights reserved.

Authorized Translation from English Language Edition.

Copyright © 2006 by ASOP, Inc.

Translation © 2023 SE-EDUCATION Public Company Limited.

1 1 2 - 8 0 5 - 1 6 1

2 6 6 6 4 3 2 1 0 9 8 7 6

SE-ED

inspiration starts here

ISBN (e-book) 978-616-08-5139-3

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

บรรณาธิการเล่ม : ลลิตพรพน

ศิลปินกรรม : ทลลลลลลล / ปรานี

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์มักตั้งคำถามกับตัวเองเสมอ ว่าตายแล้วต้องไปไหน บางคนเชื่อว่าจะได้ขึ้นสวรรค์ ตกนรก หรือไปสู่ภพภูมิตามความเชื่อของตัวเอง เบื้องหลังความตายอาจเป็นอย่างไรเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ได้ ที่การตายไม่ใช่จุดจบ แต่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวต่างๆ ซึ่งเหนือความคาดหมาย

เอ็ดดีเป็นตัวอย่างหนึ่ง เรื่องราวของเขาเริ่มต้นขึ้นเมื่อชีวิตของเอ็ดดีต้องจบลงในสวนสนุกแห่งหนึ่ง หลังจากนั้นเขาก็ได้พบคนห้าคนในดินแดนที่คิดว่าเป็นสวรรค์

เรื่องราวอันเหนือจินตนาการและยากเกินคาดเดานี้จะดำเนินต่อไปอย่างไร แล้วเหตุผลที่เอ็ดดีต้องพบคนเหล่านั้นคืออะไร ร่วมหาคำตอบได้ในเรื่องราวที่จะชวนให้คุณได้หันกลับมามองตัวเองและคนรอบข้างอย่างใส่ใจอีกครั้ง

กองบก. ฟีก้า

คำอุทิศ

ผมขออุทิศหนังสือเล่มนี้ให้แก่เอ็ดเวิร์ด บีตซ์แมน คุณลุง
สุดที่รักของผม ผู้สอนแนวคิดเรื่องสวรรค์ให้ผมเป็นคนแรก
บนโต๊ะอาหารในวันขอบคุณพระเจ้าทุก ๆ ปี คุณลุงมักเล่าถึง
คืนหนึ่งในโรงพยาบาล ที่ท่านตื่นขึ้นมาพบวิญญาณของบรรดา
คนที่รักนั่งรอคุณลุงอยู่บนขอบเตียง ผมไม่เคยลืมเรื่องนั้นเลย
และก็ไม่เคยลืมท่านด้วยเช่นกัน

ทุกคนมีความเชื่อเรื่องสวรรค์ในแบบของตัวเอง เช่นเดียวกับเรื่องศาสนา และทุกความคิดควรได้รับการเคารพ ความคิดที่
เสนอในหนังสือเล่มนี้ เป็นเพียงการคาดเดาและความปรารถนา
ที่คุณลุงกับคนอื่น ๆ ซึ่งมีความคิดเหมือนท่าน และรู้สึกว่าคุณ
ไม่ได้สำคัญต่อโลกใบนี้ตระหนักได้ว่า พวกเขาที่มีความหมาย
และเป็นที่รักของผู้อื่นมากเพียงใด

สารบัญ

ตอนจบ	6
การเดินทาง.....	29
การมาถึง.....	35
คนแรกที่เอ็ดดี้เจอบนสวรรค์.....	42
บทเรียนแรก	59
คนที่สองที่เอ็ดดี้เจอบนสวรรค์.....	71
บทเรียนที่สอง.....	111
คนที่สามที่เอ็ดดี้เจอบนสวรรค์.....	120
บทเรียนที่สาม.....	159
คนที่สี่ที่เอ็ดดี้เจอบนสวรรค์.....	176
บทเรียนที่สี่.....	208
คนที่ห้าที่เอ็ดดี้เจอบนสวรรค์.....	217
บทเรียนสุดท้าย	224
บทส่งท้าย	235
คำขอบคุณ.....	238

SE-ED
inspiration starts here

ตอนจบ

นี่คือเรื่องราวของชายคนหนึ่ง ผู้มีนามว่า “เอ็ดดี้”
ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในตอนจบ เอ็ดดี้กำลังจะสิ้นใจลงกลางแสงแดด
แผดจ้า อาจจะต้องกลับไปสักหน่อยที่เริ่มเรื่องราวด้วยตอนจบ
แต่จุดจบของทุกเรื่องก็คือจุดเริ่มต้นเช่นกัน เพียงแต่ในห้วง
เวลานั้นตัวเราไม่อาจรู้ได้

SEED

inspiration starts here

เอ็ดดี้ใช้เวลาชั่วโมงสุดท้ายของชีวิตที่สวนสนุกรูบี้เพียร์
ซึ่งตั้งอยู่ติดมหาสมุทร สวนสนุกแห่งนี้มีเครื่องเล่นน่าดึงดูด
หลายอย่างเช่นเดียวกับสวนสนุกอื่นๆ ไม่ว่าจะทางเดินที่ไปด้วย

ไม้กระดาน มีชิงช้าสวรรค์ รถไฟเหาะ รถเล็กประจัญบาน แผงขายลูกกวาด และซุ้มเกมให้คุณจินตนาการเข้าไปในตัวตลก อีกทั้งยังมีเครื่องเล่นใหม่ที่ชื่อว่า กระเช้าไฟฟ้าถลาลมด้วย และนั่นคือสถานที่ที่เอ็ดดีเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ จนกลายเป็นชาวตงในหน้าหนังสือพิมพ์ไปทั่วรัฐ

เอ็ดดีจากไปในขณะที่เขาเป็นชายชรา ผมหงอกขาว ร่องอ้วนเต็ม คอสั้น ออกัน ต้นแขนใหญ่ และยังมีรอยสักของกองทัพเลื่อนรางบนไหล่ขวา ขาของเขาเล็กและมีเส้นเลือดปูดโปน เขาข้างซ้ายที่ได้รับบาดเจ็บจากสงครามก็เสื่อมสภาพด้วยโรคไขข้ออักเสบ จนต้องใช้ไม้เท้าช่วยเวลาเดิน ใบหน้าบานและกร้านแดด เคราแหลม ขากรรไกรล่างที่ยื่นออกมาเล็กน้อยทำให้เขาดูเย่อหยิ่งกว่าความเป็นจริง เอ็ดดีชอบทักตบหูรีไว้หลังหูซ้าย ห้อยพวงกุญแจไว้กับเข็มขัด สวมรองเท้าส้นยางหมวกเก็บผ้าลินินเก่า ๆ กับเครื่องแบบสีน้ำตาลอ่อนซึ่งฟังว่าเขาเป็นคนงานในสวนสนุก ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องจริง

เอ็ดดีมีหน้าที่ “ซ่อมบำรุง” เครื่องเล่นต่าง ๆ รวมไปถึงดูแลความปลอดภัยภายในสวนสนุก ทุกบ่ายเอ็ดดีจะเดินตรวจตราเครื่องเล่นทุกเครื่องรอบสวนสนุก ตั้งแต่เครื่องเล่นยานตะลุมเกลิยวคลื่นจนถึงรถไฟเหาะ เขาต้องสอดส่องว่ามีไม้กระดานแผ่นไหนหัก นอตตัวไหนหลวม เหล็กแผ่นไหนเก่า บางครั้งเขาจะหยุดยืนพร้อมทำตาลูกกวาด จนผู้คนที่เดินผ่านไป

ผ่านมาคิดว่าต้องมีบางอย่างผิดปกติแน่ ทั้งที่ความจริงแล้ว
เจ้าตัวกำลังฟังเสียงอยู่เท่านั้น เอ็ดดีเล่าว่าจากประสบการณ์
ทำงานมาหลายปีทำให้เขารู้ปัญหาต่าง ๆ ของเครื่องจักรได้ผ่าน
เสียงกระตุกและเสียงกระทบกันเบา ๆ ระหว่างเครื่องทำงาน

เอ็ดดีเหลือเวลาอยู่บนโลกใบนี้อีกเพียงห้าสิบนาที่เท่านั้น
เขาเดินไปรอบ ๆ สวนสนุกรูบี้เพียร์เป็นครั้งสุดท้ายและสวนทาง
กับสามีภรรยาสูงวัยคู่นั่ง

“สวัสดีครับ” เอ็ดดีทักทายพร้อมขยับหมวกเก็บ

คู่สามีภรรยาพยักหน้าตอบรับอย่างสุภาพ ผู้ใช้บริการ
สวนสนุกแห่งนี้ทุกคนรู้จักเอ็ดดี หรืออย่างน้อยก็บรรดาลูกค้า
ประจำ พวกเขาเห็นเอ็ดดีมาฤดูร้อนแล้วฤดูร้อนเล่า จนเป็นที่
คุ้นเคยสำหรับสถานที่แห่งนี้ เอ็ดดีมักติดป้ายชื่อตัวเองไว้เหนือ
คำว่า “ซ่อมบำรุง” บนชุดทำงาน บางครั้งผู้คนจึงมักทักทายว่า
“สวัสดีคุณเอ็ดดี ซ่อมบำรุง” แต่เขาไม่เคยนึกขำด้วยเลยสักครั้ง

วันนี้เป็นวันเกิดครบรอบอายุแปดสิบสามปีของเอ็ดดี
เมื่อสัปดาห์ก่อน หมอบอกว่าเขาเป็นโรคหลอดเลือด
เอ็ดดีไม่เคยรู้จักโรคนี้เลยด้วยซ้ำ ครั้งหนึ่งเขาเคยแข็งแรง
ขนาดยกม้าหมุนได้ด้วยแขนข้างเดียว แต่นั่นก็เป็นเรื่องเมื่อนาน
มาแล้ว

“เอ็ดดี!” / “พาหนูไปด้วยเอ็ดดี!” / “พาหนูไปด้วย!”

สี่สิบนาทีก่อนจะถึงวาระสุดท้ายของเอ็ดดี เขาเดินไปยัง
ด้านหน้าของคิวรอขึ้นรถไฟเหาะ เพื่อขึ้นไปนั่งบนเครื่องเล่น
ทุกเครื่องอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง ให้แน่ใจว่าเบรกและ
ตัวควบคุมเครื่องยังดีอยู่ วันนี้ถึงคิวตรวจรถไฟเหาะหลุดโลก
เด็ก ๆ ที่รู้จักเอ็ดดีต่างตะโกนขอขึ้นรถไฟเหาะไปกับเขาด้วย

เอ็ดดีได้รับความนิยมในหมู่เด็ก ๆ แต่ไม่ใช่กับพวกวัยรุ่น
ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเอ็ดดีพบเห็นแต่วัยรุ่นที่ไม่คิดทำอะไร
นอกจากคอยป่วนเขาทุกรูปแบบ จนปวดเศียรเวียนเกล้าไปหมด
ต่างจากเด็ก ๆ ที่ไว้ใจเอ็ดดี ผู้มีซากรวไร่กลางยื่นออกมา จนดู
เหมือนกำลังยิ้มแยมตลอดเวลา เด็ก ๆ มักเข้าหาเอ็ดดีราวกับ
พวกเขาเป็นมืออันทนทานเหน็บที่ต้องการฝังไฟให้อุ่น โดยจะพา
กันถอดขาเอ็ดดีปลางเล่นกัญญาแจเขาไปด้วย ส่วนใหญ่เอ็ดดีจะ
บ่นมึนงำ แต่ก็ไม่เคยต่อว่าอะไรจริงจัง เขาคิดว่าเหตุผลที่เด็ก ๆ
ชื่นชอบตนคงเป็นเพราะเขาไม่ใช่คนพูดมาก

เอ็ดดีสะกิดเด็กชายตัวน้อย ๆ สองคนที่ใส่หมวกเบสบอล
กลับหลัง ทั้งคู่พากันวิ่งหน้าตั้งไปขึ้นรถไฟเหาะ เขาจึงส่งไม้เท้า
ให้คนขับแล้วหย่อนตัวลงนั่งระหว่างเด็กชายทั้งสอง

“ลุยเลย! ลุย!” เด็กชายคนหนึ่งร้องเสียงแหลม ขณะที่
อีกคนดึงแขนเอ็ดดีไปโอบไหล่ตัวเอง เอ็ดดีดึงที่กั้นหน้าตก
ผู้โดยสารลงคลิก-คลิก-คลิก แล้วพวกเขาก็ค่อย ๆ เคลื่อน
ตัวขึ้น

เรื่องราวของเอ็ดดีแพร่สะพัดไปทั่ว สมัยเด็กเขาเติบโตมาบริเวณท่าเรือ และเคยมีเรื่องชกต่อยกับเด็กห้าคนจากฝั่งถนนพิตคินอะเวนิว ซึ่งรุมทำร้ายโจพี่ชายของเขา เอ็ดดีได้ยินเสียงพี่ชายร้องในระหว่างกินแซนด์วิชอยู่บนเนินซึ่งห่างออกไปหนึ่งช่วงตึก จึงรีบวิ่งมาที่ตровокแล้วคว้าถังขยะติดมือมาด้วยสุดท้ายเขาก็ทำให้เด็กสองคนต้องเข้าโรงพยาบาล

หลังจากนั้นโจก็ไม่พูดด้วยนานหลายเดือนเพราะความละอาย ทั้งที่โจเป็นลูกคนโตแท้ๆ แต่กลับต้องให้เอ็ดดีมาสู้แทน

“เอ็ดดี เล่นกันอีกรอบได้ไหมครับ ได้โปรดเถอะนะ”

ตอนนี้เหลือเวลาแค่สามสิบสี่นาที เอ็ดดียกที่กั้นขึ้นพร้อมส่งลูกกวาดให้เด็กชายคนละเม็ด รับประทานแล้วก็เดินไขยกเขยกไปที่โรงซ่อมบำรุงเพื่อนั่งพักให้หายร้อน ถ้าเขารู้ว่าความตายอยู่ใกล้ตนมากขนาดนี้ คงเลือกเดินไปที่อื่นแน่ แต่เอ็ดดีกลับทำในสิ่งที่พวกเราทุกคนทำ นั่นคือการทำกิจวัตรอันน่าเบื่อราวกับว่าวันเวลาทั้งหมดบนโลกนี้ยังไม่ถึง

โตมิงเกช หนุ่มช่างซ่อมบำรุงร่างผอมแก้ง่ามผู้มีใบหน้าซุบตอบ กำลังเซ็ดจาระบีออกจากล้อข้างอ่างล้างมือ

“หวัดดีเอ็ดดี” เขาทักทาย

“ดอม” เอ็ดดีทักตอบ

ในโรงซ่อมบำรุงมีกลิ่นเหมือนขี้เลื่อยไม่มีผิด บริเวณโดยรอบทั้งมืดและอืดอู้อี้เพราะเพดานต่ำ ผนังกลายเป็นแผงติดหมุดสำหรับแขวนส่ว่าน เลื่อย และค้อนมากมายเรียงรายขึ้นส่วนอะไหล่สำคัญๆของเครื่องเล่นในสวนสนุกวางกระจายไปทั่ว มีทั้งคอมเพรสเซอร์ เครื่องยนต์ สายพาน หลอดไฟ และหมวกโจรสลัด ข้างผนังด้านหนึ่งมีกระป๋องกาแฟใส่ตะปูและนอต ผนังอีกด้านเต็มไปด้วยถังจาระบีตั้งเป็นแถวยาวเหยียด

เอ็ดดีบอกว่าการทาสีตามรางเครื่องเล่นเป็นงานที่ไม่ต้องใช้ไขมันสมองพอๆ กับการล้างจาน ซึ่งข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ เมื่อทำแล้วจะสกปรกขึ้น ไม่ใช่สะอาดขึ้น และนั่นคืองานที่เอ็ดดีทำ ทั้งทาสี ติ่งเบรก ชั้นนอต และตรวจเช็คแผงไฟ หลายครั้งที่เอ็ดดีอยากลาออกไปหางานอื่นทำเพื่อสร้างชีวิตใหม่ แต่แล้วสงครามก็เริ่มต้นขึ้น แผนการของเขาจึงไม่เคยสำเร็จ เพียงไม่นานเขาก็พบว่าเส้นผมของตัวเองกลายเป็นสีเทาและกางเกงหลวมโพรกไปเสียแล้ว จึงก้มหน้ายอมรับด้วยใจอ่อนล้าว่านี่แหละคือตัวตนและสิ่งที่เขาจะเป็นไปตลอด... คนที่มีทรายในรองเท้า บนโลกที่มีเสียงหัวเราะกับไต้กรอกเยอร์มันอย่าง เอ็ดดีเป็นหัวหน้าฝ่ายซ่อมบำรุงเช่นเดียวกับพ่อของตน และก็เช่นเดียวกับป้ายชื่อบอกเลื้อ ที่บางครั้งเด็กๆ เรียกเขาว่า “ชายผู้เป็นหนึ่งในเครื่องเล่นในรูบีเพียร์”

เหลือเวลาอีกครึ่งชั่วโมง...

“เฮ้! สุขสันต์วันเกิดครับ ผมเพิ่งรู้” โดมิงเกซพูด

เอ็ดดีคำรามในลำคอ

“ไม่มีงานเลี้ยงเลยเธอ”

เอ็ดดีมองโดมิงเกซราวกับว่าอีกฝ่ายสติเฟื่องไปแล้ว
วูบหนึ่งเขารู้สึกว่ามันแปลกเหลือเกินที่ต้องอยู่ในสถานที่ที่
อบอวลไปด้วยกลิ่นสายไหมนี่ไปจนแก่

“อย่าลืมนะเอ็ดดี สัปดาห์หน้าผมผลงานไปเม็กซิโก
ตั้งแต่วันจันทร์”

เอ็ดดีพยักหน้า โดมิงเกซขยับตัวคล้ายกำลังเต้นรำนิดๆ

“ผมกับเทเรซาจะไปเยี่ยมญาติทั้งครอบครัว ปาร์...ตี้ล่ะ”

เขาหยุดเต้นเมื่อเห็นเอ็ดดีจ้องเขม็ง

“คุณเคยไปหรือยัง” โดมิงเกซถาม

“ไปไหน”

“เม็กซิโก”

เอ็ดดีถอนหายใจพรีด “พ่อหนุ่ม ฉันไม่เคยไปที่ที่ไม่ได้
ถูกส่งลงเรือไปพร้อมปืนไรเฟิลหรอกนะ”

เอ็ดดีมองโดมิงเกซที่กลับหลังหันไปยังอ่างล้างมือ
ก่อนนั่งคิดครุ่นหนึ่ง แล้วก็ควักธนบัตรปึกเล็กๆ จากกระเป๋า
หยิบธนบัตรใบละยี่สิบที่มีอยู่แค่สองใบมายื่นให้โดมิงเกซ

“เอาไปซื้อของสวยๆ ให้ภรรยาเธอสิ” เอ็ดดีบอก

SE-ED
inspiration starts here

โดมิงเกสมองเงินแล้วจิกยิ้มกว้างพลางพูดว่า “ไม่เอาหน้า
คุณจะให้ผมจริง ๆ เหรอ”

เอ็ดดียัดเงินใส่มือโดมิงเกสแล้วเดินไปยังที่เก็บของ
ด้านหลัง “รูตทปลา” ซึ่งเป็นรูเล็ก ๆ ถูกเจาะไว้บนพื้นไม้กระดาน
เมื่อหลายปีก่อน เอ็ดดีตลบผ้าคลุมพลาสติกขึ้น แล้วหย่อน
เอ็นไนลอนลงไปไนทะเลที่ลึกลับปุด ขึ้นเนื้อไส้กรอก
รมควันยังคงติดอยู่ตรงปลายเอ็น

“คุณตกอะไรได้ไหม” โดมิงเกสตะโกนถาม “บอกผมที่
ว่าคุณจับได้”

เอ็ดดีได้แต่นึกสงสัยว่า โดมิงเกสมองโลกในแง่ดี
ขนาดนี้ได้อย่างไร เพราะเขาไม่เคยตกสิ่งมีชีวิตใดติดเบ็ดขึ้นมา
เลยสักครั้ง

“สักวันหนึ่ง...!” โดมิงเกสตะโกน “เราจะตกปลาตัวใหญ่
ได้!”

“ใช่” เอ็ดดีพิมพ์ว่า แม้เขาจะรู้ว่าไม่มีวันดึงปลาตัวใหญ่
ผ่านรูเล็กขนาดนี้ขึ้นมาได้ก็ตาม

SEED
inspiration starts here

ยี่สิบหกนาที่สุดท้าย เอ็ดดีเดินข้ามทางเดินไม้กระดาน
ไปริมสุดทางทิศใต้ วันนี้สวนสนุกไม่ค่อยมีคนเท่าไร สาวน้อย
ขายลูกกวาดกำลังยื่นเท้าศอกหลังเคาน์เตอร์พลางเป่าลูกโป่ง
หมากฝรั่งไปด้วย

ครั้งหนึ่งสวนสนุกกรูปีเพียร์เคยเป็นสถานที่ที่ต้องไปเยือนสักครั้งในช่วงฤดูร้อน เนื่องจากมีทั้งช้าง ดอกไม้ไฟ และการแข่งขันเต็นร่ามาราทอน แต่เดี๋ยวนี้ผู้คนไม่ค่อยมาเที่ยวสวนสนุกติดมมหาสมุทรเท่าไร พวกเขาพากันไปเที่ยวสวนสนุกที่ต้องจ่ายเงินเจ็ดสิบห้าเหรียญเป็นค่าตัว และได้ถ่ายรูปคู่กับตุ๊กตาขนฟูตัวใหญ่ยักษ์

เอ็ดดีเดินลากขาผ่านรถเล็กประจัญบาน กวาดสายตามองไปยังกลุ่มวัยรุ่นที่ยืนพิงราวกัน ดีจริง ๆ! เขาบอกตัวเอง นี่สิที่ฉันต้องการ!

“ออกมาจากตรงนั้น!” เอ็ดดีตะโกนพลางใช้ไม้เท้าเคาะราวกัน “เร็วสิ! มันไม่ปลอดภัย!”

วัยรุ่นกลุ่มนั้นถลึงตามองกลับมา เส้าของรถส่งเสียงดังซ่า ๆ

“ยืนตรงนั้นไม่ปลอดภัย!” เอ็ดดีย้ำ

กลุ่มวัยรุ่นมองหน้ากัน เด็กที่ทำไฮโลต์ผมสีส้มคนหนึ่ง ยิ้มเยาะใส่เอ็ดดี พร้อมเหยียบขึ้นไปบนราวกันหนึ่งระดับก่อนตะโกนทำ “แน่จริงก็เข้ามาได้! ชนฉันเลย!” พลาทโบกมือให้คนขับเครื่องเล่นด้านใน “ชนเลย!”

เอ็ดดีฟาดราวกันอย่างแรงจนไม้เท้าแทบหักเป็นสองท่อน “ออกไปเดี๋ยวนี้!”

วัยรุ่นกลุ่มนั้นจึงวิ่งหนีไป

เอ็ดดียังมีเรื่องที่ถูกเล่าลือกันไปทั่วอีกว่า สมัยเป็นทหาร เคยได้ออกรบหลายต่อหลายครั้ง เอ็ดดีไม่กลัวสิ่งใดและเคยได้เหรียญกล้าหาญด้วย แต่ในช่วงสุดท้ายของการรบใช้ชาติ เขาทะเลาะวิวาทกับทหารในกองเดียวกันจนได้รับบาดเจ็บ แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นตายร้ายดีอย่างไร

และไม่มีใครคิดถาม

เหลือเวลาอีกสิบเก้านาที เอ็ดดีนั่งบนเก้าอี้ชายหาด อะลูมิเนียมตัวเก่าเป็นครั้งสุดท้าย พร้อมยกแขนสั้น ๆ กล้ามล่ำ ขึ้นมากอดอกแลดูคล้ายครีปของแมวน้ำ เขาเขาถูกแดดเผาจนแดงก่ำและเข้าข้างซ้ายยังมีรอยแผลเป็น ความจริงแล้วเนื้อตัวส่วนใหญ่ของเอ็ดดีฟ้องชัดว่า เขาเป็นนักสู้ที่รอดชีวิตจากความตายมาได้ นิ้วมือเป็นมัมแปลกๆ ซึ่งต้องขอขอบคุณเครื่องจักรสารพัดชนิดที่ทำให้มันแตกหักมานับครั้งไม่ถ้วน จมูกก็หักแล้วหลายครั้งจากเหตุการณ์ที่เรียกว่า “เมมาแล้วบู๊” ครั้งหนึ่ง ใบหน้าที่มีขากรรไกรกว้างนั้น อาจเคยหล่อเหล่าแบบที่นักสู้ล่าเงินรางวัลคนหนึ่งเคยหล่อ ก่อนจะถูกตอยมาอีกนับครั้งไม่หวาดไม่ไหว

เวลานี้เอ็ดดีดูเหนื่อยล้าเต็มที เขานั่งอยู่บนที่นั่งประจำของถนนตรงทางเดินไม้กระดานแห่งสวนสนุกรูบี้เพียร์ ซึ่งอยู่ด้านหลังเครื่องเล่นรถไฟกระต่ายน้อย ในยุค 1980 ที่นี่เคยเป็นเครื่องเล่นสายฟ้าฟาด ในยุค 1970 เคยเป็นเครื่องเล่น

แจ๊ซุห์เลียก ในยุค 1960 เคยเป็นซิงซ้ามหาสนุก และในยุค 1950 เคยเป็นเครื่องเล่นตัวตลกแห่งรัตติกาล อีกทั้งก่อนหน้า ยังเคยเป็นเครื่องเล่นหอยกาบห้องมหาสมุทรด้วย

แล้วก็เป็นสถานที่ที่เอ็ดดี้ได้เจอมาร์เกอริต...

เราทุกคนต่างมีภาพถ่ายของคนรักติดตัวอยู่สักภาพหนึ่ง สำหรับเอ็ดดี้มันเป็นภาพในคืนหลังพายุฝนอันอบอุ่นของเดือน กันยายน เมื่อบริเวณทางเดินไม้กระดานเจ้งนองไปด้วยน้ำ เธอสวมกระโปรงผ้าฝ้ายสีเหลืองและที่คาดผมสีชมพู เอ็ดดี้ไม่ได้พูดอะไรมากนักเพราะมัวแต่ตื่นเต้น รู้สึกราวกับว่าลิ้นถูกแปะติดไว้กับพื้น พวกเขาเต้นรำไปตามจังหวะเพลงของวงดนตรีวงใหญ่ลงเลกส์เดลานีกับเอเวอร์เกลดส์ เอ็ดดี้ซื่อน้ำมะนาวให้เธอ ขณะที่อีกฝ่ายบอกว่าต้องรีบกลับก่อนที่พ่อแม่จะโกรธ ยามเธอเดินจากไปก็ยิ่งอุตสาห์หันมาโบกมือลาเขา

นั่นคือภาพถ่ายในใจของเอ็ดดี้ ตลอดชีวิตที่เหลือเมื่อใดก็ตามที่คิดถึงมาร์เกอริต เขาจะเห็นภาพเธอโบกมือในขณะที่เรื่อผมสีเข้มปรกลงมาปิดตาข้างหนึ่ง เอ็ดดี้รู้สึกได้ถึงพลังแห่งความรักอันรุนแรงแบบเดียวกับที่เคยรู้สึกในครั้งนั้น

คืนนั้นทันทีที่กลับถึงบ้าน เขารีบปลุกพี่ชายเพื่อเล่าว่าเจอผู้หญิงที่อยากแต่งงานด้วยแล้ว

“ไปนอนเถอะเอ็ดดี้” พี่ชายพิมพ์่าเบา ๆ

ซ่า...เสียงเกลียวคลื่นซัดสาดบนชายหาด เอ็ดดี้โอบจน

อะไรบางอย่างที่ไม่อยากเห็นออกมาแล้วถ่มทิ้งไป

ซ่า...เขาเคยคิดถึงมาร์เกอริตมาก แต่เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยแล้ว
มาร์เกอริตเปรียบเสมือนบาดแผลใต้พลาสติกเกอร์เก่า ๆ และเขา
คุ้นเคยกับพลาสติกเกอร์ดี

ซ่า...โรคงูสวัดคืออะไรกันนะ

ซ่า...เขาเหลือเวลาอยู่อีกแค่สิบหกนาที

ไม่มีเรื่องราวใดจะเกิดขึ้นเพียงลำพัง บางครั้งหลากหลาย
เรื่องราวก็ร้อยเรียงมาปะติดปะต่อกัน แต่บางเรื่องราวก็กลบ
อีกเรื่องหนึ่งเสียสิ้น คล้ายก้อนหินที่จมอยู่ที่ใต้น้ำ

ในตอนจบของเอ็ดดี ยังมีเรื่องราวอีกเรื่องหนึ่งเข้ามา
เกี่ยวข้องด้วย เมื่อชายหนุ่มคนหนึ่งเดินทางมาถึงรูบีเพียร์
พร้อมเพื่อน ๆ อีกสามคน ในคืนที่เมฆขมุกขมัวเมื่อหลาย
เดือนก่อน

ชายหนุ่มที่มีชื่อว่า นิกก็ พังหัดขับรถและยังไม่คุ้นเคย
กับการพกพวงกุญแจทั้งพวงไปไหนมาไหน จึงได้ถอดกุญแจ
รถมาใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อคลุมแค่ดอกเดียว แล้วผูกเสื้อคลุม
ไว้รอบเอว

ตลอดสองสามชั่วโมงถัดมา นิกก็กับเพื่อน ๆ พวกหนึ่ง
เครื่องเล่นหวาดเสียวทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็ดยักษ์เหินเวหา
รถไฟตะลุน้ำกระจาย หรือกระเช้าไฟฟ้าถลาลม รวมทั้ง
รถไฟเหาะหลุดโลก

“ชูมือขึ้นเร็วพวก!” หนึ่งในสามตะโกนขึ้นมา

ทั้งสามพร้อมใจกันชูมือขึ้นกลางอากาศ

ต่อมาเมื่อฟ้ามืดแล้วพวกเขาจึงกลับไปยังลานจอดรถ
อย่างหมดแรง ทั้งสามเดินหัวเราะพลางตีมือเปียร์ในถุงกระดาษ
สีน้ำตาล นิกก็ล้วงกระเป๋าเสื้อคลุม พลางค้นจนทั่วก่อนสบถ
ออกมา

กฤษฎาหายไปแล้ว

อีกสิบสี่นาทีสุดท้ายก่อนจะถึงเวลาตายของเอ็ดดี้ เขา
เช็ดหน้าผากด้วยผ้าเช็ดหน้า แล้วเหม่อมองประกายระยิบระยับ
ของแสงแดดที่เต็นท์พราวบนผิวน้ำ นับตั้งแต่สงครามครั้งนั้น
เอ็ดดี้ไม่เคยได้เห็นอย่างมั่นคงอีกเลย

หากย้อนกลับไปสมัยที่เล่นเครื่องหอยกาท่องสมุทรกับ
มาร์เกอริต ยามนั้นเอ็ดดี้ยังเดินได้อย่างสง่างาม เขาหลับตา
ลงพลางนึกถึงเพลงที่เขากับมาร์เกอริตเต้นรำกัน เป็นเพลง
ที่จู้ดี การ์แลนด์ร้องในภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง เวลานั้นมันดังก้อง
อยู่ในหัวผสมผสานกับเสียงคลื่นซัดลาด และเสียงกีตาร์ร้องของ
เด็ก ๆ บนเครื่องเล่น

“คุณทำให้ฉันรักคุณ...”

ซ้า...

“...ทำสิ ฉันไม่อยากทำ...”

เพี้ยว...

“...ฉันรักคุณ...”

กรี๊ดดด!

“...เวลาที่คุณรู้ดี และทั้งหมดที่...”

ซ่า...

“...รู้ดี...”

เอ็ดดีรู้สึกว่ามีมือของเธอกำลังสัมผัสสันไหล่ เขาหลับตาลงแน่นเพื่อดึงความทรงจำให้หลังไหล่เข้ามาอีก

บัดนี้เหลือเวลาอยู่อีกแค่สิบสองนาที...

“ขอโทษค่ะ”

เด็กหญิงอายุประมาณแปดขวบยืนบังแดดอยู่ตรงหน้า เธอมีผมสีบลอนด์หยิกสสวย สวมรองเท้าแตะ กางเกงยีนส์ขาสั้น และเสื้อยืดสีเขียวมะนาวด้านหน้ามีลายการ์ตูนรูปเบ็ด เขาคิดว่าเด็กหญิงชื่อเอมีหรือแอนนี่นี่แหละ ช่วงฤดูร้อนนี้เธอมาที่นี่บ่อย แต่เอ็ดดีกลับไม่เคยเห็นพ่อแม่ของเธอเลย

“ขอโทษนะคะ” เธอพูดอีกครั้ง “คุณคือเอ็ดดี ซ่อมบำรุงใช้ไหมคะ”

inspiration starts here

เอ็ดดีถอนใจก่อนตอบ “เอ็ดดีเฉยๆ”

“เอ็ดดี”

“ใช่”

“คุณช่วย...”

เด็กน้อยประสานมือคล้ายสวดภาวนา

“ไม่เอาหน้าหนูน้อย ฉันไม่มีเวลาทั้งวันหรอกนะ”

“คุณช่วยทำตัวสัตว์ให้หนูสักตัวได้ไหมคะ นะคะ”

เอ็ดดีเงยหน้าขึ้นทำท่าคิด ก่อนล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าลือซี้ตเพื่อหยิบลวดกำมะหยี่สีเหลืองออกมาสามอัน เขาพลวดติดตัวไว้เพื่อจุดประสงค์นี้โดยเฉพาะ

“ใช่แล้ว!” เด็กน้อยปรบไม้ปรบมือด้วยความดีใจ

เอ็ดดีเริ่มบิดลวดกำมะหยี่

“แล้วพ่อแม่หนูอยู่ที่ไหน”

“นั่งเครื่องเล่นอยู่ค่ะ”

“โดยไม่มีหนูหรอก”

เด็กน้อยยกไหล่ “แม่หนูอยู่กับแฟนของแม่ค่ะ”

เอ็ดดีเหลือบตาขึ้นฟ้า... โถ...

เขาตัดลวดกำมะหยี่เป็นห่วงเล็กๆ หลายห่วง แล้วบิดห่วงแต่ละห่วงเข้าด้วยกัน เดี่ยวนี้มีมือเขาสั่นจึงใช้เวลาทำนานกว่าที่เคย แต่เพียงไม่นานลวดกำมะหยี่ก็ดูคล้ายหัว หู ตัว และหาง

“กระต่ายใช่ไหมคะ” เด็กน้อยถาม

เอ็ดดีขยิบตาแทนคำตอบ

“ขอบคุณค่ะ!”

เด็กน้อยหันหลังขวับ แล้ววิ่งหายไปยังที่ที่แม่แต่เด็ก ๆ ก็ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าเท้าของพวกเขากำลังก้าวไปไหน เอ็ดดีปีาด

เหวี่ยงบนหน้าผากอีกครั้ง ก่อนจะหลับตาลง ทิ้งตัวลงบนเก้าอี้
พร้อมกับพยายามนึกถึงเพลงเก่าเพลงนั้น

นางนางนวลตัวหนึ่งส่งเสียงร้องขณะบินอยู่เหนือศีรษะ

คนเราเลือกคำพูดสุดท้ายในชีวิตของตัวเองอย่างไรกัน
นะ พวกเขาตระหนักถึงความสำคัญของคำพูดนั้นไหม พวกเขา
ถูกลิขิตให้มีสติครบถ้วนหรือเปล่า

ในวันคล้ายวันเกิดปีที่แปดสิบสาม เอ็ดดีแทบไม่เหลือ
คนที่เขาผูกพันห่วงใยแล้ว บางคนตายจากไปตั้งแต่ยังหนุ่ม
ยังสาว บางคนก็มีโอกาสแก่ก่อนถูกโรคร้ายหรืออุบัติเหตุคร่า
ชีวิต ในงานศพของพวกเขาเหล่านั้น เอ็ดดีมักตั้งใจฟังขณะที่
ผู้มาร่วมงานกล่าวคำไว้อาลัย เหมือนดั่งว่า เขารู้ตัวว่ากำลังจะ
ตาย... บางคนพูดแบบนี้

เอ็ดดีไม่เคยเชื่อเรื่องนี้เลยสักครั้ง เท่าที่เขารู้เมื่อเวลา
ของคุณมาถึง คุณก็ต้องไปเท่านั้นเอง คุณอาจพูดอะไรบางอย่าง
ฉลาดๆ ก่อนตายจากไป หรืออาจพูดอะไรบางอย่างที่ดูเง่าก็
เป็นได้

inspiration starts here

ซึ่งคำพูดสุดท้ายของเอ็ดดีคือ “ถอยไป!”

และนี่คือเสียงในช่วงหลายนาทีสุดท้ายของเอ็ดดีบน
โลกใบนี้ เสียงคลื่นซัดสาด เสียงเพลงร็อกกระหึ่มดังแว่วมา
เสียงเครื่องยนตร์จากเครื่องบินลำเล็กที่มีปีกสองชุด กับเสียง

ลากบ้ายโฆษณาจากทางของเครื่องบิน แล้วก็เสียงนี้

“คุณพระช่วย! ดูนั่นสิ!”

เอ็ดดีรู้สึกได้ว่าดวงตาตนหลุบลงได้เป็ลือกตา ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเขารู้จักเสียงร้องทุกเสียงที่รูบีเพียร์ และนอนหลับได้อย่างสบาย ๆ ราวกับเป็นเสียงเพลงกล่อมนอน

แต่เสียงนี้ไม่ใช่เสียงเพลงกล่อมให้หลับ

“คุณพระช่วย! ดูนั่นสิ!”

เอ็ดดีผุดลุกขึ้นทันที สตรีร่างท้วมที่ถือถุงใส่ของใบหนึ่งกำลังขึ้นวีฟลางกรีดร้อง ผู้คนกลุ่มเล็กๆ รุมล้อมรอบตัวเธอ และเหลือบตามองขึ้นฟ้า

เอ็ดดีเห็นกระเช้าตัวหนึ่งบนเครื่องกระเช้าไฟฟ้าถลาลมในทันที ซึ่งนี่เป็นเครื่องเล่นขึ้นใหม่ประเภท “ตกจากหอคอย” กำลังเอียงกระเท่เร่ราวกับพยายามเทของที่อยู่ข้างในออกมา ผู้โดยสารสี่คนซึ่งเป็นชายสองหญิงสองถูกตรึงไว้ด้วยที่กันกำลังไขว่คว้าจับทุกอย่างที่ขวางหน้า

“คุณพระช่วย!” สตรีร่างท้วมร้องตะโกน “พวกเขาจะตกลงมาแล้ว!”

เสียงแหลมดังขึ้นจากวิทยุสื่อสารที่เหนืออยู่บริเวณเข็มขัดของเอ็ดดี “เอ็ดดี! เอ็ดดี!

เขาคดปุม “ผมเห็นแล้ว! ตามหน่วยรักษาความปลอดภัย!”

ผู้คนพากันวิ่งขึ้นมาจากชายหาดและชี้มือชี้ไม้ราวกับว่า พวกเขาเคยผ่านการฝึกแบบนี้กันมาแล้ว ดูนั่นสิ! บนฟ้าล่ะ! กระเช้าสวนสนุกทำพิษซะแล้ว! เอ็ดดีคิดว่าไม่เท่าแล้วเดินกะเผลก ไปยังรั้วกันซึ่งอยู่รอบ ๆ ฐานยกพื้นของเครื่องเล่น เสี่ยงกฤษฎา กระทบกันดังกริ้งกริ้งบริเวณสะพานของเข่า ขณะที่หัวใจเขา เต็มรัว

ความจริงแล้วเจ้ากระเช้าไฟฟ้าถลาลมนี้จะต้องปล่อย กระเช้าลงมาอย่างรวดเร็วแบบชวนให้ท้องน้อยหวียว ๆ ที่เลสอง กระเช้า แล้วก็หยุดชะงักก็กึกในวินาทีสุดท้ายด้วยระบบไฮโดรลิก ทว่ากระเช้าหนึ่งตัวหลุดออกมาแบบนี้ได้อย่างไรกัน มันเอียง กระแท่เรืออยู่ใต้แท่นชั้นบนแค่สองสามฟุต คล้ายกับว่าจะเริ่ม ร่วงลงมาแล้วเกิดเปลี่ยนใจกะทันหัน

เอ็ดดีเดินมาถึงประตูรั้วแล้วก็ต้องกลั่นหายใจ โดมิงเกซ วิ่งรี่เข้ามาและเกือบจะชนเข้ากับเอ็ดดีพอดี

“ฟังฉันนะ!” เอ็ดดีพูดพลางคว้าไหล่ของโดมิงเกซแน่น จนอีกฝ่ายทำหน้าเหยเก “ฟังฉันนะ! ใครอยู่บนนั้น”

“วิลลี”

“โอเค เขาต้องกดโดนปุ่มฉุกเฉินแน่ กระเช้าถึงได้ห้อย ลงมาแบบนี้ ปีนบันไดขึ้นไปบอกวิลลีให้กดปุ่มปลดที่กั้น คนพวกนั้นก็ออกมาได้ โอเคไหม ปุ่มอยู่ด้านหลังกระเช้า เพราะฉะนั้นคุณต้องจับตัวเขาไว้เวลาที่เขาน้อมตัวไปตรงนั้น

เข้าใจรีเปลา แล้ว...พวกคุณสองคน...ตอนนี้สองคนแล้วนะ ไม่ใช่คนเดียว เข้าใจไหม...พวกคุณสองคนต้องพาคนพวกนั้นออกมา! คนหนึ่งกอดอีกคนไว้ เข้าใจนะ...เข้าใจที่พูดไหม!”

โดมิงเกซรีบพยักหน้า

“จากนั้นก็ส่งกระเช้าบ้านั้นลงมา แล้วเราค่อยมาตรวจดูว่าเกิดอะไรขึ้น”

สมองเอ็ดดีกำลังประมวลผลเร็วจี แม้ว่าสวนสนุกของเขาจะไม่เคยเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้น แต่เขาเคยได้ยินเรื่องราวอันน่าสยดสยองเกี่ยวกับธุรกิจแบบนี้ มีครั้งหนึ่งที่เรือเหาะกอนโดลาของสวนสนุกไบรตันไม่ได้ล็อกที่กั้นไว้ ทำให้ผู้เล่นสองคนตกลงมาตาย อีกครั้งที่วันเดอร์แลนด์ปาร์ก ชายคนหนึ่งพยายามเดินข้ามรางรถไฟเหาะ ทว่ากลับร่วงตกลงไปแล้วติดคาอยู่ตรงรักแร้ เขารีดร้องเสียงดัง ทว่าขบวนรถไฟกำลังวิ่งตรงมาทางเขาเสียแล้ว และมันเลวร้ายลึนดี

เอ็ดดีสลัดความคิดนี้ออกไปจากสมอง เวลาที่รอบตัวเขามีแต่ผู้คนยืนแอมือปิดปากมองโดมิงเกซปีนบันไดขึ้นไป เอ็ดดีพยายามนึกถึงภายในของเครื่องเล่นกระเช้าไฟฟ้าถลาลม... เครื่องยนต์ กระบอกสูบ ไฮโดรลิก ลูกยาง สายเคเบิล เพื่อหาสาเหตุที่กระเช้าหลุด เอ็ดดีสำรวจเครื่องเล่นด้วยสายตา จากคนสี่คนที่ตื่นตระหนกอยู่บนยอดเครื่องเล่น ไหลลงมาตามปล่องแล้วเข้าไปในฐาน...

โดมิงเกซปีนขึ้นไปถึงแท่นชั้นบนแล้ว และทำตามที่
เอ็ดดีสั่ง เขากอดตัววิลลีไว้ขณะวิลลีโน้มตัวไปทางหลังกระเช้า
เพื่อปลดราวที่กั้น ผู้โดยสารหญิงคนหนึ่งโถมตัวเข้าหาวิลลี
และเกือบหลุดเขาตกจากแท่น ผู้คนมุงดูข้างล่างพากันกรีดร้อง
อุทานเสียงดัง

“เดี๋ยวก่อน...!” เอ็ดดีโพล่งออกมา

วิลลีพยายามอีกครั้ง รอบนี้เขาปลดที่กั้นได้สำเร็จ

“สายเคเบิล...” เอ็ดดีพิมพ์

เมื่อที่กั้นถูกยกขึ้น ผู้คนส่งเสียงร้อง “อา...” และ
ผู้โดยสารถูกดึงลงมายืนบนแท่นอย่างรวดเร็ว

“ยังไม่ได้ปลดสายเคเบิล...”

เอ็ดดีพูดถูก ภายในฐานเครื่องเล่นที่หลบเร็นสายตา
ผู้คน สายเคเบิลที่ใช้ยกกระเช้าหมายเลขสองครูดกับมู่เล่ที่ถูก
ล็อกไว้มาสองสามเดือนแล้ว เพราะมู่เล่ถูกล็อกไว้มันจึงครูดกับ
สายลวดเคเบิลราวกับสียอดข้าวโพดจนกระทั่งสึก แต่ไม่มีใคร
สังเกตเห็น ก็จะเห็นได้อย่างไรกัน ในเมื่อมีแต่คนที่คลานเข้าไป
ใต้เครื่องได้เท่านั้นถึงจะเห็นต้นตอของสาเหตุที่ไม่น่าเป็นไป
ได้นี้

มู่เล่ถูกขัดด้วยวัตถุชิ้นเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งซึ่งร่วงหล่นผ่าน
ช่องว่างลงมาในจังหวะที่พอดีพอดี

กฎจราจรนั่นเอง...

“อย่าปลดกระเช้า!” เอ็ดดีตะโกนพลางโบกแขน “เฮ้! เฮ้!
อย่าปลดกระเช้า! ไม่งั้นสายเคเบิลจะขาด!”

แต่เสียงของเขาถูกกลบด้วยเสียงผู้คนที่ร้องเชียร์ ขณะที่
วิลลี่กับโดมิงเกซช่วยผู้โดยสารคนสุดท้ายออกมา ในเวลานั้น
ทั้งสี่คนปลอดภัยแล้ว พวกเขาแยกกันแน่นออยู่บนแท่น

“ดอม! วิลลี่!” เอ็ดดีตะโกน ใครบางคนกระแทกแขนเอา
เขา ทำให้วิทยุสื่อสารร่วงหล่นไปบนพื้น เอ็ดดีก็มลงเก็บ วิลลี่
ไปที่แผงควบคุมแล้วจิ้มนิ้วบนปุ่มสีเขียว เอ็ดดีเงยหน้าขึ้นมอง

“ไม่! ไม่! ไม่! อย่า!” เอ็ดดีหันไปตะโกนบอกฝูงชน
“ถอยไป!”

อะไรบางอย่างในน้ำเสียงของเอ็ดดีต้องสะอึกความสนใจ
ของผู้คนเป็นแน่ เพราะพวกเขาหยุดร้องเชียร์และเริ่มแตกวง
เปิดช่องว่างรอบฐานของเครื่องเล่นกระเช้าไฟฟ้าถลาลม

และนั่นทำให้เอ็ดดีได้เห็นใบหน้าสุดท้ายในชีวิต

เด็กน้อยคนหนึ่งนอนแผ่อยู่บนฐานโลหะของเครื่องเล่น
ราวกับมีใครบางคนชนเธอล้มลง เด็กที่กำลังน้ำมูกไหลน้ำตาคลอ
คนนั้นคือเด็กหญิงที่มาขอให้เขาตัดลวดกำมะหยี่เป็นรูปลั้ตว์
เอมีหรือแอนนี่กันนะ

“แม่คะ...แม่...แม่...” เธอหอบแทบจะเป็นจิ้งหะ ตัวเธอ
แข็งทื่อในแบบเด็กน้อยที่กำลังร้องไห้

“แม่คะ...แม่...แม่คะ...แม่...”

เอ็ดดีคิดว่าสายตาจากเด็กน้อยไปยังกระเช้า เขามีเวลาพอที่จะไปถึงตัวเธอก่อนกระเช้านั้น

ฟูบ! สายไปแล้ว กระเช้ากำลังร่วงลงมา...คุณพระช่วย!
เขาปลดกระเช้าแล้ว! ทุกอย่างพรวดเลื่อนไปหมดสำหรับเอ็ดดี เขาทิ้งไม้เท้าพร้อมยันขาข้างที่เจ็บ แล้วก็แทบล้มลงเพราะรู้สึกปวดจี๊ดขึ้นมาทันที เขาก้าวยาว ๆ ก้าวหนึ่ง แล้วก็อีกก้าว สายเคเบิลที่อยู่ด้านในกระเช้าไฟฟ้าถลาลมนั่นขาดผึงและครูดกับสายไฮโดรลิก กระเช้าหมายเลขสองร่วงทิ้งดิ่งลงมาทันที คล้ายก้อนหินที่ตกจากหน้าผา ไม่มีอะไรหยุดยั้งมันได้อีกแล้ว

ในช่วงเวลาสุดท้ายนั้น เอ็ดดีรู้สึกราวกับได้ยินเสียงโลกทั้งใบ...เสียงกรีดร้องที่ดังแว่วมาแต่ไกล เสียงเกลียวคลื่น เสียงเพลง เสียงลมพัดหวีดหวิว เสียงต่ำ ๆ ดังลั่นฟังแสงหูที่เขาารู้ดีว่าเป็นเสียงของเขาเองกำลังระเบิดออกจากอก เด็กน้อยชูแขนขึ้น เอ็ดดีพุ่งตัวเข้าไป ขาข้างที่เจ็บจนเขากิ่งลอยละลิว กิ่งถลาหัวทิ่มเข้าไปหาเด็กน้อย แล้วล้มลงบนแทนโลหะ ทำให้เลือดขีดขาดและบาดเข้าไปถึงเนื้อได้ป้ายชื่อเอ็ดดี ซ่อมบำรุงพอดี เขารู้สึกถึงสองมือน้อย ๆ ในมือ...

บางอย่างกระแทกอย่างจัง

เกิดแสงสว่างจ้าวบหนึ่ง

หลังจากนั้นเขาก็ไม่เห็นอะไรอีกเลย...

The Five People You Meet in Heaven

คน 5 คนที่คุณพบบนสวรรค์

หากความตายไม่ใช่จุดจบ
แต่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวเหนือจินตนาการ...
คุณจะทำอย่างไร?

เมื่อ "เฮ็ดดี" ช่างซ่อมบำรุงประจำสวนสนุกแห่งหนึ่ง
ต้องจบชีวิตลงระหว่างปฏิบัติหน้าที่ วันนั้นก็ลืมตาขึ้นอีกครั้ง
กลับไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน จนเขาได้พบคน 5 คนบนสวรรค์
ที่มีความเชื่อมโยงกับตัวเขาในรูปแบบที่คาดไม่ถึง
แล้วเขาจะทำอย่างไรต่อไป...

SE-ED
inspiration starts here

www.se-ed.com

ไฮไลต์เล่มนี้
สแกนเลย!

ISBN 978-616-08-5139-3

9 786160 851393

169 บาท

The Five People You Meet
in Heaven

คน 5 คนที่คุณพบบนสวรรค์ (E-Book)
หมวด : วรรณกรรม / จิตวิทยาประยุกต์

ติดตามหนังสือดีๆ เพิ่มเติมได้ที่ FikaBooks